

בש"פ 2814/24 - שניאור זלמן שטיינברג נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2814/24

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: שניאור זלמן שטיינברג

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 2.4.2024 בע"ח 3505-04-24 שניתנה על ידי כבוד השופט גד גדעון

בשם המבקש: עו"ד ארז בר-צבי

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 2.4.2024 בעמ"י 2735-04-24 ובע"ח 3505-04-24 (כב' השופט גד גדעון), במסגרתה נדחה ערעורו של המבקש על החלטת בית משפט השלום באשקלון מיום 1.4.2024 במ"י 2051-04-24, אשר הורתה על מעצרו עד ליום 4.4.2024, ודחתה את בקשתו למתן צו איסור פרסום על שמו ופרטיו המזהים. עניינה של הבקשה הוא בהחלטה שלא לאסור לפרסום את שמו ופרטיו המזהים של המבקש.

לאחר שעיינתי בבקשה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, בית משפט זה יידרש לבקשות רשות ערעור ב"גלגול שלישי" לפי סעיף 70ד(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 רק כאשר מתעוררת שאלה משפטית עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים, או בהתקיים נסיבות חריגות המצדיקות היענות לבקשה לצורך מניעת עוול קשה (בש"פ 1039/19 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' שופטת אלמונית, פסקה 6 (13.3.2019); בש"פ 641/20 עוואדה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (29.1.2020)). המקרה שלפנינו אינו נופל לגדר חריגים אלו. המבקש טוען כי פרסום שמו ופרטיו יגרום לפגיעה קשה לו ולמשפחתו, וכי יש להתחשב בכך שהחקירה נגדו מצויה בראשיתה. כן נטען כי יש להתאים את ההלכה בעניין פרסום שמם של חשודים להתפתחויות הטכנולוגיות, המאפשרות להפיץ באינטרנט במהירות וללא כל בקרה את פרטיו של המבקש. טענות אלו של המבקש עמדו לבחינת שתי הערכאות שדנו בעניינו, ולא מצאתי כל פגם באיזון שערכו בין זכויותיו ובין האינטרס הציבורי שבפרסום. זאת, בשים לב לכך שגם כיום, בעידן הדיגיטלי, איסור פרסום שמו של חשוד הוא חריג, ולא הכלל (בש"פ 4881/17 רוטקוביץ נ' מדינת ישראל, פסקאות 4-3 (15.6.2017); בש"פ 4229/22 יזדי נ' משטרת ישראל, פסקה 16 (23.6.2022)).

אשר על כן, הבקשה נדחית. שמו של המבקש ופרטיו מותרים בפרסום.

ניתנה היום, כ"ד באדר ב התשפ"ד (3.4.2024).

שׁוֹפֵט